

Razžaljeni Jezušček

Ilustriral Ant. Žnidaršič



Tega je ravno eno leto. Ivan in Marija sta se vračala iz šole domov z ročico v ročici, gledajoč drug drugega. Ivan je imel devet, sestra pa osem let. Doma so ju spraševali kot po navadi. Mamica: »Ali sta se kaj prehladila?« Oče, ki je bil advokat, pa: »Kakšni so pa redi?«

Ker so bili redi dobri, je oče končal: »Lahko nastavita svoje čevljičke* na peč. Jezušček vama bo gotovo kaj prinesel.«

Marija je kar zaploskala od veselja. Bila je še v dobi svetlih oči in je kar pila očetove in materine besede. Ivan se je začel smejati, prisiljeno, ne z mladostnim smehom, ampak skomigaje z rameni, s smehom, ki se ga človek ne nauči pri ravno najboljših tovariših.

»Ali ne verjameš, da ti Jezušček lahko pošlje kakšno stvar?«

Deček odkima.

»Res ne verjameš?«

»Ha, Jezušček, poznam ga, imenuje se Louvre (izg. luvr) in Bon Marché (bon marše)**. Tega mi ni treba več lagati, star sem že devet let in hodim že v tretji razred!«

»Dobro, ti ne bomo več ‚lagali‘, kot praviš ti. Saj ni tako težko, nastaviti čevljičke na peč...«

Marija je svoje čevljičke skrbno očistila in jih nastavila. Ivan pa je prinesel svoje največje čevlje in jih malomarno vrgel na peč, rekoč: »Kakšna laž!« Nato sta odšla spat. Marija je najprej molila, nato pa zaspala kakor polh. Ivan pa, prepričan, da Jezušček z lokomotivo najnovjšega modela še ni prišel, se je nemirno dvignil enkrat, dvakrat... trikrat... in po prstih, da ne bi deske zaškripale, odšel tiho gledat k peči.

Peč je bila še prazna, le čevljički so kakor poprej ležali prazni na tleh. Rdeče Marijine copatke so še vedno čakale. Tudi njegovi čevlji so bili še prazni. V jedilnici je ura bila deset. Ivan je slabe volje zaspal.

Toda zjutraj, kakšno presenečenje! Najprej je vstala Marija, hitro stekla k peči in presenečeno obstala.

»Ivan, poglej, poglej, kaj mi je prinesel Jezušček! In koliko!«

Ivan je začuden vstal. Prijeten in strašen pogled!

Prijeten: male Marijine copatke so kar izginile pod veličastnimi darovi: zaponka z belim vozlom, škatlica ledenih kostanjev, popolna trgovinica, ki se je zaklepala s ključem, svilene cevke, bonboni, knjiga s slikami o muckih, ki



* Pri Francozih nastavlja za božič čevljičke.

** Louvre in Bon Marché sta veliki trgovini.

jih ima Marija tako rada... Toda medtem ko je Marija z vso ljubeznijo odvijala Jezuščkove darove, je Ivan začel zares kar rjoveti, ker so bili njegovi čevlji prazni... popolnoma prazni...

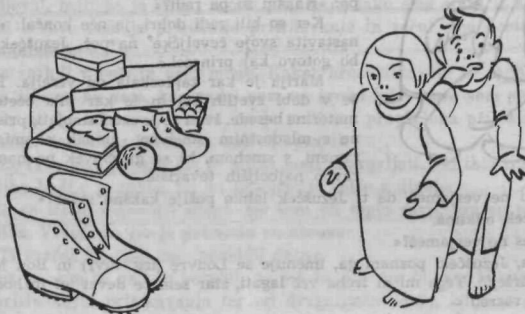
V tem trenutku sta stopila v sobo mama in oče. Marija je oba objela, rekoč: »Poglejta, kaj mi je prinesel!«

»In tebi, Ivan?« ga vpraša oče.

Ivan je kakor reka, reka Niagara. V kotu si v nočni srajci briše z rokami solze; ta velika bolečina ni nema...

»Ne vem, zakaj se tako jokaš? Saj nisi ničesar pričakoval!«

»Ne, jaz sem pričakoval vse, še več kakor Marija!«



»Spomni se, kako si poudarjal, da je Jezušček laž! Da se imenuje Louvre in Bon Marché! Ali si kaj naročil Louvreju in Bon Marcheju?«

»Ne.«

»Zakaj se torej jokaš?«

»Ne boš me prepričal, da Jezušček pride skozi dimnik!«

»Ni važno, kje in kako pride, važno je, da pride!«

Nastal je molk.

»Spomni se še, kako si se obnašal proti Njemu. Ko sem ti rekel, da ti bo ponoči gotovo kaj prinesel, si se začel hudobno smejati!«

»Saj ne prinaša Jezušček, temveč ti!«

»Vidiš svojo zmoto! Ne prinašam jaz, temveč Jezušček. On, slišiš! On prinaša otrokom božične darove. Če Jezušček ne bi živel, bi starši otrok ne ljubili tako, kot jih ljubijo krščanski starši. Pred Jezusom so otroke odlagali in ubijali in tam, kjer ga ni, otroci nehajo hoditi na svet. Nisem te varal, on je res Kralj božičnega praznika. On res pošilja vse to svojim prijateljčkom.«

»Zakaj pa meni ni nič prinesel?«

»Gotovo zato, ker nisi njegov prijatelj, ker nisi veroval vanj, ker si trdil, da ga ni. Gotovo je bil razžaljen.«

»Kaj pa naj naredim sedaj?« prosi Ivan očeta s solzami v očeh.

»Sedaj,« nadaljuje oče, »moraš prositi Jezuščka odpuščanja.«

»Ne znam!...«

»Govori za meno! Jezušček, nisem razumel. Pred Teboj otrok niso ljubili. Ti si naš varuh, naš veliki prijatelj. Odpusti mi, da sem se tako grdo smejal in Te s tem razžalil. Poglej tudi moje uboge čeveljčke, ki so tako prazni...«

Oče je odprl omaro in pokazal skrivnostnosten zaboj.

Solze v očeh so se takoj posušile. Otrok je odprl zavoj in zagledal je škatlico barv, glasovito lokomotivo, bonbone, zgodovinsko knjigo...

»Kdo ti pošilja to?« vpraša oče.

»Jezušček.«

»In jaz, dragi Ivanček, zapomni si dobro, jaz ti to samo prinašam.«

In ko vam pripovedujem to zgodbo, dragi prijateljčki, v tem mesecu, ki je vaš mesec, pripovedujem to zato, da bi znali tudi vi in bi nikoli ne pozabili zahvaliti se za milosti, s katerimi vsak izmed nas prenaša to težko breme, ki ga vi še ne poznate in ki se imenuje: Življenje.

Iz francoščine prevedel A. Ravnik.



Ksaver Meško

Pojdimo v Betlehem

*Nad svetom tiha, tiha noč,
v zvezdáh nebo gori,
z neba višín blesteča luč
pastircem zažari,
jim angel božji govori:
„Rojén je božji Sin!“
In „Slava Bogu“ zazveni
čez svet z neba sinjin.*

*Pastirci jadrno hite
gor v mesto Betlehem.
Hitite z njimi duše vse,
jaz tudi z njimi grem.
Poglejmo čudež čudežev:
Otrok na slami spi,
igra na ustih mu usmev —
oj, nas se veseli.*

*Toploto v jaslice sopeč
ob jaslíh vol stoji,
osliček sivi se čudeč
pred Jezuščkom klečí.
Vrzimo se pred jaslice
v ponižnosti še mi,
molimo božje Detece,
ki v jaslicah tu spi.*

*Le spavaj, milo Detece,
nad tabo Mati bdi,
ljubeče sklanja se čez te
in v sreči vsa drhti.
In sveti Jožef ves skrbeč
ti slamico rahlja,
oj ve, nekoč bo križ boleč
ti smrtna posteljca.*

